

jeg troede; men saa forbauser det mig, at Mindretallet vil paastaa, at vor Regjering er gaaet en vigtig Veie for at vinde Norge, naar den er gaaet frem efter Raad af den norsk-svenske Regjering. Den svensk-norske Regjering maa dog virkelig bedre vide Bessed om, paa hvilken Maade der kan findes en Tilslutning Sted til dens Forslag; det skulde jeg dog tro. Alle mulige Antydninger af hvorledes Partistillingen er i den svenske og norske Representation, have for mig ikke nogen Betydning; vi kunne ved at tage den Slags Hensyn komme til at forregne os. Kunne de Herrer huske en Begivenhed, som en Gang indtraf, hvor man fra et Lands Side henvendte sig til Mænd, der ikke udgjorde Flertallet i vedkommende Lands Representation, og derved fik den Forestilling, at man var paa bedste Veie, men desuagtet blev Resultatet et helt andet, og indskrænkede sig til de gode Forsendinger, men disse holdt ikke Stik. Saaledes kunde det let gaa os, naar vi vilde blande os ind i og dømme om, hvorledes Partistillingen er i fremmede Representationer. Det ærede Medlem for Horsens Bajer antog, at aristokratisk og demokratisk Ansuelser havde haardt saerlig Indflydelse i dette Spørgsmaal. Jeg tror ikke, at der er noget Gebet, hvor de have mindre Betydning end netop i Pengevesenet. Aristokrater og Demokrater kunne lidt være enige om Pengeforanstaltninger og dog vedblive at være i høieste Grad uenige angaaende almindelige politiske Spørgsmaal. Nu er der ogsaa her blevet frembaeret en hel Del angaaende de Hensyn, som man skulde tage til Scandinavien. Det ærede Medlem for Njøbenhavns Amts 4de Valgfreds (Jønger) og det ærede Medlem for Horsens have begge to lagt os paa Sinde, hvorledes vi i denne vor Afstemning maatte tage dette Hensyn. Jeg er i Scandinavien den Betydning, at jeg kan gaa med ind paa denne Myntlov eller rettere sagt blive staaende ved den, som man en Gang har vedtaget den, men jeg er virkelig ikke i den Betydning Scandinavien, at jeg skulde frygte for at støde Norge ved den Beslutning, jeg tager her, som dansk Folkerepresentant angaaende Forsøbet, som i høieste Grad ere vigtige for vort eget Land. Men der var jo ogsaa det Mærkelige ved disse Udtalelser, at medens den ene af de to Talere troede, at vi stødte Norge ved at vedtage Loven, troede den anden, at vi vilde støde Norge ved at forkaste den. Det er, mine Herrer, af den Slags Gissninger, som man kan optaste mange af, men som det er klokest at lade staa som Gissninger, som man ikke lader indvirke paa sin Beslutning, medens man derimod holder sig til de faktiskste Forhold, som ligge os nærmest. Dette er min Mening om de Hensyn, vi skulle tage til Scandinavismen. Jeg vil endnu kun bemærke, at naar jeg har udtalt disse Ord, erkjender jeg selv, saa godt som andre Medlemmer ville erkjende det, naar de ville sige dertil, at det ikke meget behøyer den foreliggende Sag, men det be-

høyer min Stilling, og jeg er overtydet om, at naar man vilde være ligefrem og udtale sig her i Salen om sin egen Stilling, var der Mange, der kunde befinde sig i selsamme Stilling som jeg, nemlig at være i høi Grad i Tvivl om, hvad der i og for sig er rigtigst i denne Sag, og derom at maatte støtte sig til Kjendsgjerningernes Magt, til den Omstændighed, at vi have vedtaget en saadan Lov, og at de Betæneligheder, der nu ere komne frem, aldeles ikke kom til Ode, den Gang Sagen først var for, fra de Mænd, der nu rejse disse Betæneligheder. Derfor er det, at jeg ikke kan lade mig røkke derved. Jeg ser jo i Øvrigt, at de Herrer, der ellers pleie at gaa sammen i mange og vigtige Spørgsmaal for den sørgelige Katastrofe, ogsaa have delt sig i denne Sag. Jeg veed da ikke, hvem af dem jeg helst vil slutte mig til, derfor holder jeg mig til det, som min egen Stilling kræver, og dette antager jeg for at være i og for sig rigtigst. Jeg har imidlertid anset det for nødvendigt i det Mindste for min egen Stillings Skyld at udtale dette Par Ord, fordi jeg, naar jeg stemmer, ikke vil have det opfattet, som om jeg stente enter for at fornærme eller glæde Norge, men kun for at gaae Danmark.

Bille: Da det tilfældig har truffet sig saaledes, at jeg har været tilstede i Sverige, netop da den sørgelige Katastrofe, som foresaldt i det norske Storching, blev bekendt her, vilde jeg gjerne aflægge og saa et personligt Vidnesbyrd om den meget store og dybe Bellagelse, som dette Skridt fremkaldte i alle Kredse i den politiske Verden i Sverige, ikke blot hos Regjeringen, heller ikke blot hos dem, som have været, jeg kan sige, Dannebrydere, i Sagen, men hos saa godt som alle Rigsdagens Medlemmer, selv saadanne, som paa et tidligere Stadium havde haft væsentlige Betæneligheder ved Sagen, og ikke mindst hos de svenske Rigsdagsmænd af Bøndestanden. Den ærede Finanzminister har allerede bragt i Erindring, at saa stærk var den Bellagelse, da det norske Storching for en otte Dage siden med et lille Stemmemevertal forkastede Tilslutningen til Konventionen, at der samtidig fra Regjeringens og Rigsdagens Side stete Skridt for at forhindre Sagen fra fuldstændig at strande, og for at bjerge ud af det Scandinaviske Brag i det Mindste en Sammenlutning mellem Sverige og Danmark paa dette Maaade. Den ærede Finanzminister sagde, at Regjeringen var den, som først havde taget Initiativet, og at det, derpaa Dagen efter blev taget i Rigsdagen; hvis ikke min Gufommelse vigtig mig, er Forholdet endogsaa det, at Initiativet samtidig blev taget begge Steder, og det paa en saadan Maade i den svenske Rigsdag, at det var aldeles umiskjendeligt, at her ikke forelaa Noget som helst, som kunde kaldes en Partisag, thi Motionen er udgaaet fra Folk, som hver for sig indtage meget afvigende politiske Stillinger, men som erkjendte,